

Er volgt een lange stilte: ze wil iedereen in spanning houden.

‘Splash.’

‘Die naam past goed bij hem,’ zegt de vader lachend.

Hm, niet verkeerd.

‘Ik hou nu al van je, Splash,’ fluistert Sara, terwijl ze me stevig begint te knuffelen.

Ik denk dat ik ook van jou ga houden, Sara.

Terwijl Sara haar gezicht dieper verbergt in mijn vacht, hoor ik haar ademhaling steeds meer piepen, ik draai me van haar weg en kijk haar aan.

Ze fronst haar wenkbrauwen en ineens begint ze hard te hoesten. Haar moeder gaat achter haar staan en klopt zachtjes op haar rug. Ik ben een stapje achteruitgegaan en kijk met volle verbazing naar wat er gebeurt.

‘Gaat het weer?’

‘Ja,’ zegt Sara schor.

De vader aait mij over mijn rug en zegt: ‘Hier moet je maar aan gaan wennen, jongen.’

Ik snap niet wat er gebeurt en ik kijk naar Sara die nog steeds zit te hoesten, maar dit keer niet meer zo hard. Ze wrijft over haar borst. Zou ze pijn hebben? Ik loop weer naar Sara toe en leg mijn hoofd op haar been. Ze zit nog steeds bij mijn mand.

‘Je bent lief, Splash.’

Ik wil graag weten wat er aan de hand is en waar ik volgens de vader aan moet wennen. Ik begin een beetje rond te kijken in het huis en mijn ogen vallen op een foto die in de vensterbank staat. Het is een foto van Sara met iets in haar neus. Raar, verder zie ik niet veel. Ik kijk weer naar Sara die nog steeds een piepend geluid maakt, ze likt haar droge lippen en legt haar hand op haar buik en gaat verder met ademen.

De moeder is zonder dat ik het opmerkte uit de kamer weggegaan, want ineens staat ze achter mij en houdt ze een blauwe riem voor mijn ogen.

‘Deze heeft Sara uitgekozen voordat we je gingen ophalen!’

Ze doet de riem bij mij om en Sara haar mondhoeken gaan weer omhoog.

‘Nu ben je echt onze hond!’

De riem voelt vervelend om mijn nek en de moeder blijft er maar aanzitten. Ik probeer met mijn mond aan de riem te zitten, maar ik kom er niet bij.

Sara haar armen vallen om mij heen en ze zegt:

‘Ik ben zo blij met jou.’

Sara haar armen houden mij steviger vast en er valt een raar gevoel over mij heen. Waarom is ze zo blij met mij? Ze kent mij niet eens. Ik zie de ouders over haar schouder naar ons kijken.

‘Dit was een goede keuze,’ fluistert de vader.

‘Ik weet het nog niet: wie weet wat voor bacteriën die hond in zijn vacht heeft zitten, die zij nu allemaal inademt.’

Ik frons mijn wenkbrauwen naar de moeder.

‘Mag ik Splash mijn kamer laten zien?’

‘Ik denk dat Splash beter even kan uitrusten.’

De moeder doet een stap naar voren en kijkt mij afkeurend aan.

‘Misschien dat we Splash eerst even gaan wassen, dan kan hij daarna lekker slapen in zijn mooie mand.’

Ze aait met haar hand over Sara haar hoofd en laat haar vingers naar beneden glijden tussen haar lange bruine haar, Sara haar haarkleur lijkt op die van mij. Ik vind dit leuk.

~

Ik lig in mijn veel te grote mand mijn poten te likken, dat wassen vond ik echt niet leuk. Sara legt de hele tijd een handdoek over mijn rug, maar ik ga liever op mijn rug liggen en heen en weer wiebelen. Mijn vacht voelt een beetje gek. Ik begrijp nog steeds niet goed waarom dit moest gebeuren, maar de moeder is ineens een stuk minder gespannen en Sara wrijft nu de hele tijd met de handdoek over mijn lijf en dat voelt ook best wel lekker.

‘Sara, kom, je moet aan de sonde!’ roept de moeder.

Sara springt op en rent naar haar moeder toe.

‘Doe nou maar rustig aan, meisje en ga maar even televisiekijken.’

Sara doet haar shirt omhoog en ik zie de moeder naar haar toe

lopen met een paal op wielen. Ik lig nog op afstand in de mand, maar ik ben te nieuwsgierig en ik moet dit even van dichtbij bekijken.

‘Ik wil geen tv kijken: ik wil bij Splash liggen.’

De moeder zucht en gaat er niet op in. Ze concentreert zich op Sara haar buik. Ik begrijp niet wat ik zie. Ik loop er voorzichtig langs en probeer voor mezelf duidelijk te maken wat ik allemaal zie op Sara haar buik.

‘Kom maar, Splash.’

Sara zit op een stoel en tikt zachtjes tegen de zijkant van de stoel terwijl ze dit zegt. Ik loop naar haar toe en ik voel haar hand over mijn rug gaan. Ik kijk naar de moeder en naar de paal die naast haar staat. Ze pakt een snoer. Het lijkt wel alsof ze die op Sara haar buik plakt.

‘Dit is mijn sonde,’ zegt Sara en ze houdt haar shirt nog wat langer omhoog voor mij om het te kunnen bekijken. Ik zie twee rode strepen op haar buik en een raar plastic dingetje met een snoer eruit.

Sara wijst naar de twee rode strepen.

‘Dit zijn mijn littekens, ik ben twee keer geopereerd aan mijn darmen.’

Ze doet haar shirt weer omlaag en staat op van de stoel, pakt de paal op wielen vast en rijdt hem terug naar de plek waar mijn mand staat.

Ik vind die paal maar eng en blijf een beetje op afstand.

Sara gaat op de bank zitten en ik lig op het kussen ernaast. Ze zet de tv aan en begint te staren naar de bewegende beelden.

Ik ben een beetje teleurgesteld, want ik dacht dat ze bij mij zou komen zitten, maar ik zie haar wimpers steeds verder naar beneden zakken.

Rust maar uit, Sara.